

J. van der Snoek

Hij brengt de storm tot stilte

Jona 1; Psalm 107:25-31; Mattheüs 8:23-27; 14:22-33

In de storm

Wij hebben erover gezongen in lied 90 uit de bundel 'Geestelijke Liederen', hoe de Heere over ons waakt. Want Hij kent onze harten en Hij bestuurt ons lot. Toen we dat zo zongen, dacht ik aan Jona. God bestuurt ons lot. Je ziet hier hoe de profeet Jona een opdracht van de Heere kreeg; en dan lees je in die eerste verzen heel duidelijk dat hij dit simpelweg niet doet. De opdracht was: 'Sta op, ga naar de grote stad Ninevé en predik tegen haar'. En dan volgt er: 'Maar Jona stond op om naar Tarsis te vluchten, weg van het aangezicht van de Heere'. En iets verderop staat weer dat hij wegging van het aangezicht van de Heere; dat is aan het einde van 1:3.

Hoe is het mogelijk, zou je zeggen, als je zo'n duidelijke opdracht van God krijgt? Ga naar Ninevé, naar die grote stad, want ik heb gezien dat hun kwaad is opgestegen voor Mijn aangezicht. Dat was de opdracht die God gaf, duidelijker kon het eigenlijk niet zijn. Ga naar Ninevé, want Ik heb gezien hoe al het kwaad van de mensen voor Mij is opgestegen. Ninevé is een stad, die al in Genesis 10:11 wordt vermeld. Daar staat hoe hij werd gebouwd, kort na de zondvloed. Maar die stad moest Jona opzoeken. Maar we weten wat er gebeurde, hij deed dit niet.

Maar U bestuurt ons lot, zo hebben we gezongen. Dus Jona kan bij wijze van spreken dwars tegen de gedachten van de Heere God ingaan, en dat deed hij ook. En hij kan er nog lekker bij slapen ook, want hij legde zijn hoofd neer in het schip en hij sliep. Het was een diepe slaap. Wij zouden misschien onrustig worden, als je

weet: God wil me daar hebben, en ik doe het niet meteen. Dan ben je onrustig. Maar Jona ging daar liggen en hij sliep, totdat de kapitein van het schip bij hem kwam om hem wakker te maken. Want de zeelieden waren zo vreselijk bang geworden voor de storm, die was heel zwaar. En zij riepen allemaal tot hun god (1:5). Je ziet eigenlijk in elk vers dat de storm steeds toenam.

Bij de bijbelbespreking bespreken we nu Handelingen 27. Paulus reist naar Rome en komt dan in een verschrikkelijke storm terecht. Toch zegt hij dat ze allemaal veilig aan land zullen komen, zelfs op de wrakstukken van het schip. Want de Heere had hem allen geschonken, die met hem voeren. En wat zegt hij? Hij spreekt over de God van Wie hij is, Die hij ook dient. Hier in Jona 1 staat: maar de Heere wierp een hevige wind op de zee en er ontstond een zware storm, zodat het schip dreigde stuk geslagen te worden. De schepelingen werden bevreesd en ze riepen ieder tot hun god en ze wierpen de lading overboord. En dat vonden we in Handelingen ook, ze begonnen eerst de lading overboord te werpen. Toen Paulus zag of merkte dat de zeelieden in de sloep wilden gaan en dan wilden wegvaren, en hen wilde overlaten aan de storm, toen zei hij: Jullie moeten blijven, want anders kunnen wij niet gered worden. En daarom kaptten de soldaten de touwen van de sloep en lieten haar vallen.

Nou, hier hebben we net zoiets. Alles werd overboord gegooid om het schip maar lichter te maken. Maar wat ze ook deden, de golven werd steeds groter en zwaarder. En dan komt de kapitein en zegt in vers 6 tegen Jona, nadat hij hem heeft wakker gemaakt: 'Sta op, roep uw God aan!' En dan staan er ineens een aantal vragen, die ze stellen nadat het lot op Jona was gevallen. Vier vragen, ja, vijf zelfs: Vertel ons toch door wiens schuld dit onheil ons treft, dat is één. Heel typisch eigenlijk, want ze hadden het lot geworpen; en dat deden ze wel vaker. En het lot was op Jona gevallen, dus hij was duidelijk aangewezen. Maar toch kwam de vraag: Vertel ons toch door wie dit onheil ons overkomt? En ook: Wat is uw werk en waar komt u vandaan? Volgende vragen: Wat is uw land en van welk volk bent u (vs. 8)?

Vragen te over. En Jona geeft heel duidelijk antwoord. Terwijl de eerste verzen ons tonen hoe hij van God wegluchtte en 'nee' zei tegen de opdracht die hij van Hem kreeg, want hij wilde helemaal niet naar Ninevé gaan. Maar hier in vers 9 zegt hij: 'Ik ben een Hebreëer en ik vrees de HEERE, de God van de hemel, Die de zee en het droge gemaakt heeft'. Met andere woorden: Die ook deze storm gezonden heeft. Dat staat er niet letterlijk bij, maar dat is wel zo. En toen hij dat allemaal had gezegd en het lot had hem aangewezen, toen wisten ze het eigenlijk niet meer. Wat moeten we nu toch doen? En ze roeiden maar door. U kunt het zich wel voorstellen. Ze stonden menselijk gesproken voor een vreselijk dilemma. Wat moesten ze nu doen?

Maar Jona zei in antwoord op die vraag: 'Pak mij op en werp mij in de zee; dan zal de zee u met rust laten, want ik weet dat deze zware storm u omwille van mij overkomt' (vs. 12). Hoe moeilijk was hun situatie: ze waren misschien met 10 of 15 man in het schip, en er was er één op wie het lot was gevallen. En hij had zelf ook nog gezegd: 'Ik ben gevlucht, weg van het aangezicht van de Heere'. Maar hij zei nu zelf: 'Werp mij maar in die woedende golven. Moet u zich dat voorstellen! Zij hadden nog een paar meter schip waar ze op stonden tijdens de storm. Ze stonden in hun bootje, hoe erg het ook wankelde en stormde. Maar nu moesten ze een passagier uit deze kleine groep pakken en overboord gooien. Ik vind dat toch wel zo'n moeilijke opdracht!

Maar ze gaan ermee naar de Heere en zeggen zelf: 'Laat ons toch niet vergaan om het leven van deze man! Leg geen onschuldig bloed op ons' (vs. 14). Want de zee werd steeds onstuimiger. De mannen roeiden om weer aan land te komen, maar zij waren daartoe niet in staat. Ze riepen God aan en zeiden: Laat ons toch niet vergaan en leg geen onschuldig bloed op ons. En toen ze dit gezegd hadden, pakten ze Jona op en gooiden hem in de woedende golven.

In de vis

Welnu, Jona zal wel hebben gedacht: Nu is het gebeurd, zo meteen ben ik verdronken. Want hij wist niet wat er zou volgen, en de zeelieden hebben waarschijnlijk niets meer van Jona gehoord. Maar we hebben gezongen: U bestuurt ons lot. God beschikte een grote vis om Jona op te slokken. Hij werd uit het schip gegooid, in het water. Wij zouden denken, dat is einde verhaal. Maar nee, zegt God, Ik bestuur de dingen. Ik regel een grote vis, en die slokte Jona op. Kunt u het zich voorstellen? Maar het is Gods Woord en Gods Woord is betrouwbaar. En de Heere Jezus bevestigt het een paar maal in de evangeliën. Hij is Zelf een beeld van Jona, en Hij gaf geen ander teken meer aan de ongelovige Joden dan het wonder van Jona. Dit spreekt van Zijn dood en opstanding.

En in het binnenste van de vis bleef Jona drie dagen en drie nachten in leven. Wat moet er dan in je omgaan? Als je misschien door die vis wordt doodgebeten, dat zou kunnen natuurlijk, dan ben je er ook niet meer. Maar hij kwam levend in het binnenste van die vis, het wordt hier duidelijk omschreven en hij bleef daar drie dagen en drie nachten. Het doet ons denken aan de Heere Jezus, Die drie dagen en drie nachten in het graf geweest is. Drie dagen in het binnenste van de vis. Je zou zeggen: Er is geen zuurstof, en je hebt geen eten. Maar de Heere zal er toch voor

gezorgd hebben, want Hij bestuurt ons lot. En dat doet Hij nu ook nog. Hij gaf die vis drie dagen later ook opdracht om Jona uit te spuwen op het droge.

Zo kwam Jona weer terug op de weg van God. Maar niet van harte, want u weet allemaal hoe hij zijn weg en zijn werk daarna heeft uitgevoerd. Maar als je die geschiedenis zo leest en je weet dat de tijd waarin wij leven, ook kan worden vergeleken met een storm, dan is het heel treffend. De storm waarin Jona terecht kwam, werd steeds heviger. En zo is het ook met onze tijd. De stormen van de eindtijd worden steeds onstuimiger. We hebben er vorige week ook aan gedacht naar aanleiding van Psalm 83. In die psalm komt het woord storm en wervelwinden ook voor. En dan zie je hoe de stormen in onze wereld steeds heftiger worden, ook nu in Israël. Want het blijkt dat Hamas zich in de ziekenhuizen of onder de ziekenhuizen probeerde te vestigen, om niet gepakt te worden. Wat doen we nu? Ze gaan nu in het zuiden een ziekenhuis aanvallen, maar zijn wel zo vriendelijk om de mensen eerst te waarschuwen met folders vanuit de lucht. Want de mensen die daarheen zijn gevlucht, moeten nu weg, omdat ze dit ziekenhuis willen omsingelen.

Stormen die blijven en die steeds heviger worden, maar Israël roept niet tot God. Maar Hij is Dezelfde en Hij bestuurt ons lot. Want ze kunnen bedenken wat ze willen, door Hem wordt het allemaal toegelaten. Bovendien gaat het ook om het werk van de satan, om de strijd in de hemelse gewesten. We hebben er vorige week ook bij stilgestaan hoe dat plaatsvindt. Er wordt als het ware tegen God gevochten, en tegen Zijn uitverkoren volk; van het noorden uit worden ze aangevallen en van het zuiden uit. Op het ogenblik is de strijd van alle kanten hevig. En wat zal de Heere gaan doen?

In het schip

Maar de geschiedenis uit Mattheüs 14 hebben wij ook gelezen. Het grijpt mij altijd aan als we vers 22 lezen, want wat doet de Heere Jezus daar? Hij dwong de discipelen terstond om aan boord van het schip te gaan en naar de overkant te varen. Hij bestuurde hun lot en zei: Nu moeten jullie in het schip gaan en afvaren naar de overkant, totdat Ik de menigten heb weggestuurd. Je zou toch zeggen: Heer, gaat U dan niet mee? Nee, Hij ging niet met hen mee, want er staat: 'En nadat Hij de menigten had weggestuurd, klom Hij afzonderlijk op de berg om te bidden'. En toen het avond was geworden, was Hij daar alleen. Maar Hij was in gemeenschap met Zijn God en Vader, want Hij was aan het bidden. Wat een contact heeft Hij gehad met Zijn God!

Waren de discipelen dan helemaal uit Zijn ogen en uit Zijn hart verdwenen? Nee, Hij bestuurde hun lot nog steeds. Daarom had Hij contact met Zijn Vader, Die meerdere malen had gezegd: 'Dit is Mijn geliefde Zoon, luister naar Hem'. En wat zal de Heere Jezus hebben gebeden? Wij weten het niet precies, het staat er niet. Maar zal Hij niet hebben gezegd: 'Vader, al de dingen die er zijn, die stormen hier. Wilt u Zich ontfermen? De discipelen verkeren ook weer in een storm. Straks moet Ik naar het kruis gaan, dat is Uw weg. Ik moet dit doen, omdat U de wereld zo hebt liefgehad. Daarom heb Ik de wereld ook lief, Vader. Ik en de Vader zijn één'. Zo heeft Hij gebeden, de hele avond en nacht, tot aan de vierde nachtwaak (vs. 25). De hele tijd was Hij daar alleen in gebed. En de discipelen waren maar aan het roeien, terwijl het schip werd geteisterd door de golven, want de wind was tegen.

Psalm 107 zegt – en we hebben dat trouwens al bij Jona gezien: 'Wanneer Hij spreekt, doet Hij een stormwind opsteken, die haar golven hoog opheft' (vs. 25). Dat deed Hij toen bij Jona; maar Jona had bij wijze van spreken het water nog niet aangeraakt, of de wind was gaan liggen. En hier waren de discipelen in moeilijkheden, hoewel ze hard roeiden. Want het is wel wat, als de golven zo hoog zijn en je zit in een wankel bootje en roeit tegen de wind in! Je probeert het, maar je gaat meer achteruit dan vooruit; en de Meester is daarboven op de berg. Ziet Hij dit dan niet? Zeker, Hij ziet toch alles. God ziet ook alles. Hij ziet ons hier samen als gelovigen, Hij ziet ook de dingen ver weg. Hij ziet onze kinderen in de vergadering in Nairobi, duizenden kilometers hiervandaan. En zo ziet Hij de Zijnen in India, Amerika, noemt u maar op. Wereldwijd ziet Hij de broeders en zusters, al Zijn kinderen. Hij laat ons niet alleen. Hij bestuurt ons lot en Hij kent onze harten.

Maar dan wil Hij ook wel weten: Wat zit er nu eigenlijk in je hart, Jona? Ik plaats je op de weg naar Ninevé, waar Ik je wil hebben. Ach, wat was het hart van Jona hard en moeilijk om te buigen, maar God deed het toch. Want Hij had de mensen in Ninevé gewaarschuwd. En die mannen in de storm op het meer? Ja, Hij zag hen allemaal. Hij zag Petrus roeien. Hij zag Johannes, Jakobus, Filippus en die andere discipelen ploeteren in het schip, terwijl al hun wijsheid werd verslonden. Maar wat deed Hij? Hij ging naar hen toe in de laatste nachtwaak. Ze zagen Zijn werken, maar ze wisten het niet. Hij deed grote werken in die golven. Dat was ook zo bij Jona, nadat je hem in het water zag gaan en zag verdwijnen in de golven. Maar hier zien de discipelen op het water ineens iemand lopen. Ze herkenden Hem niet, en je kunt het natuurlijk wel begrijpen dat ze bang waren. Maar ze hadden toch met de Heer gewandeld, en hadden een beetje meer moeten begrijpen Wie Hij nu eigenlijk wel was.

U bent Gods Zoon

'U bent de Christus, de Zoon van de levende God', dat zou Petrus later zeggen (Matt. 16:16). Maar nu? Ze zien Hem aan voor een spook. Wat een angst moeten ze hebben gehad, angst voor de golven en voor de storm. Ze waren kletsnat geworden door de golven die over het scheepje heen kwamen. En dan ook nog de angst voor een geestverschijning. Maar wat doet de Heer? Hij zegt niet: Ach, blijven jullie nog maar een poosje in de narigheid. Nee, Hij bestuurt ons lot. Hij zegt: 'Heb goede moed, Ik ben het, wees niet bang' (Matt. 14:27).

Wanneer zegt de Heer dat nog een keer: Ik ben het? Weet u, we vinden dat in het evangelie van Johannes, als ze in de tuin zijn geweest en daar van de andere kant Judas nadert met de soldaten. Dan zegt de Heer: Wie zoekt u? En dan staat er heel letterlijk: IK BEN (Joh. 18:4-5). Hier zegt Hij het ook weer: Ik ben het. Dat zegt Hij ook tegen ons: Ik ben het. Al de stormen, die zijn er. Ik weet het, Ik ben bij jullie, Ik help jullie. Dit zegt Hij ook tegen de broeders en zusters in die landen waar er stormen zijn, in Oekraïne en ook in Congo waar oorlogen steeds weer de kop opsteken. Ik ben het. Wees niet bang.

En dan zie je weer Petrus, ik vind dat toch wel zo mooi. Hij kan zo van het ene uiterste naar het andere gaan. Je vindt bij Petrus al die dingen, die bij ons ook gevonden kunnen worden. Het ene uiterste en het andere. Want hij zegt: Heer, als U het bent, zeg mij dan dat ik naar U toe mag komen. En wat zegt de Heer dan: Blijf maar rustig in die boot, Ik zal de wind wel bedaren, Ik kom ook in de boot? Nee, Hij zegt: Kom maar. En wat doet Petrus? Hij stapt overboord! Terwijl Jona meteen verdween in het water en werd opgeslokt door die vis, wandelde Petrus over die hoge golven heen. Wat een wonder, wat moet er in Petrus omgegaan zijn toen hij daar op de golven liep! Hij keek naar zijn Meester, Hij zag Zijn ogen en dacht: Dat is mijn Heiland, ik zie het. Alles ging goed, nog even en ze zouden elkaar op die golven hebben kunnen omhelzen. Maar in plaats van naar boven te kijken, keek hij naar beneden en wat gebeurde er toen? Hij zonk net zoals Jona zonk, alleen niet zo diep, want de Meester was erbij. En Hij greep zijn hand en tilde hem weer op en zo kwamen ze bij het schip. Zo gingen ze samen in het schip en de wind ging liggen.

Broeders en zusters, wat een Heiland hebben wij. Hij komt naar u toe, en naar mij toe en Hij steekt Zijn hand uit. Hij zegt: Ik bewaar je, Ik ga met je mee, de hele dag. Voor de één is het zus, voor de ander zijn de golven zo. Wind en golven hebben we in ons hele leven, en soms is het moeilijk om almaar naar boven te kijken. Maar ik zeg het heel dikwijls tegen mezelf: Je moet naar boven kijken, dan heb je vrede en blijdschap. Dan ben je dankbaar, want dan zie je de Meester. Hij pakt je bij de hand

en laat je over de golven heen wandelen met een rustig gemoed. Wat een Heer hebben wij; en in de psalm die we hebben gelezen, wordt dat eigenlijk verwoord. Er is nog een andere geschiedenis, waarin de Heer in de storm rustig slaapt. Toen de discipelen zo erg moesten roeien tegen de stormwind in en de Meester onderin het schip lag te slapen, hebben ze Hem wakker gemaakt (Matt. 8:23-27). Toen zei de Heer ook: Wees niet bang. En Hij bestrafte de winden en de zee en het werd direct stil.

Maar hier in Psalm 107 staat: Hij spreekt en doet een stormwind opsteken. En een eindje verder lezen we: Hij brengt de storm tot stilte, zodat hun golven zwijgen. Dat deed onze Heer, maar Hij gaat nog verder. Want de discipelen hier zijn met Hem geland en veilig in de boot aan wal gekomen, dus ze zijn op hun bestemming. Zo staat het ook in de psalm: zij zijn verblijd, omdat de wateren gestild zijn en Hij hen naar de haven van hun wens leidde. Onze wereldzee is tot rust gekomen en wij behoren niet meer tot die wereld. Wij zijn hemelburgers en daarheen richten wij onze schreden. Wij zijn toch op weg naar het Vaderhuis, en wij hebben vandaag nog gezegd: Misschien komt U wel spoedig. En dat heeft Hij ook gezegd in het boek Openbaring, in het laatste hoofdstuk zelfs van de Bijbel: Zie, Ik kom spoedig.

Dat heeft de Heer ons beloofd en daarom geldt die tekst die we gelezen hebben: Hij leidde hen naar de haven van hun wens! Dat is geen haven ergens in deze wereld, waar we graag naar toe willen. Maar die plaats van ons verlangen is het Vaderhuis. Daarheen leidt de Heiland ons, daarheen zijn we op weg en dat relativeert alles wat om ons heen is. Ook de stormen en de angst in de harten van mensen. Van de week sprak ik iemand die zei: Ik word er bang van. Ik zei: Nu, ik vind het erg dat u bang bent, hoor. Ik ben niet bang, want ik heb een Meester op Wie ik vertrouw en die me vasthoudt. Hij leidt mij en brengt mij thuis. Gaat u ook mee naar het Vaderhuis?

Zo kun je soms met iemand in gesprek komen, maar er is een heleboel angst in de wereld, weet u? Maar laat de Heer ons genade mogen geven dat we de tijd uitkopen, zolang we nog hier zijn. Dat we luisteren naar Zijn bemoedigende woorden: Heb goede moed, Ik ben het, wees niet bang. Al die stormen blijven waaien, maar houd moed. Die boodschap krijgen u en ik vandaag. Wees welgemoed, als het om u heen stormt; en misschien worden die stormen nog wel erger. Ik weet het niet, het kan ook zijn dat de Heer spoedig komt en we bij Hem zijn. In het Vaderhuis met de vele woningen. En dan krijgt u de woning, die de Heer voor u klaargemaakt heeft. Ik ga heen om u plaats te bereiden en als Ik u plaats bereid heb, dan kom Ik terug. Maar Hij heeft het gedaan. Hij is nog bezig voor eenieder die nu nog komt, om plaats te bereiden. Wat zal dat een groot feest zijn om bij Hem in het Vaderhuis te mogen komen.

Moge de Heer ons genade geven om te doen wat we zongen: 'Heer, wat ons ook begeeft, of wie ons ook begeeft, U, o Vader, leeft'. En de Meester heeft ons laten weten: Heb goede moed, Ik ben het. En dat zei Hij ook toen Hij de tuin verliet: Ik ben het. Laat dezen heengaan! Zijn discipelen mochten vrijuit gaan. En ze namen Hem en bonden Hem vast. We weten wat ze met Hem, de Zoon van God, gingen doen. Maar het Lam waarin God Zelf had voorzien, moest worden geslacht. Hij heeft alle verschrikkingen ondergaan, die moesten plaatsvinden. Maar Hij begon met te zeggen: 'Ik ben het'. Dat is onze Heiland, en Hij roept ons toe: Wees welgemoed. Ieder op onze plek, waar we wonen en waar we zijn. Heb goede moed, Ik ben het. Kijk omhoog naar de lichte hemelboog. Daarop mogen we onze blikken gericht houden, naar Hem Die ons vasthoudt.

Want Hij laat ons niet los. Kijkt u maar naar de schepelingen, naar de discipelen op het meer in die hevige storm. Hij was in gebed, Hij was alleen op de berg. Maar Hij is daar weggegaan en liep toen vlak voor het schip, we kennen de geschiedenis. Zo is het ook met ons. Hij is vlak bij ons. Helaas, met onze ogen kunnen we Hem nog niet zien. Maar het ogenblik komt dat we Hem voor eeuwig zullen zien en Hem hulde zullen brengen. Dan hoeft Hij het niet meer tegen ons te zeggen: Ik ben het. Want dan zeggen we: Daar is mijn Heer, mijn Heiland. En we zullen voor eeuwig bij Hem zijn. Laten we door de stormen van het leven heen naar Hem uitzien. Een mooi voorbeeld hebben we gezien in Petrus. Zolang hij naar de Heer keek, wandelde hij nota bene op de golven. Niemand van ons zou het in zijn gedachten krijgen om dat maar eens te proberen. Maar Petrus wilde naar de Heer toegaan, en Hij zei: 'Kom maar'. Maar toen hij naar beneden keek, ging het mis. Dat gaat met ons precies zo. Laten we omhoog zien naar Hem, Die ons zo oneindig liefheeft en Zijn leven voor ons heeft overgegeven. En Hij zegt het ook tegen ons: Heb goede moed, Ik ben het, wees niet bang.
